

представляє товар чи послугу через веб-сайт або інший Інтернет-ресурс відповідача з метою продажу [2,15].

Отже, можемо зробити висновок, що доменна тематика протягом декількох останніх років залишається в Україні широко обговорюваною в колах юристів та безпосередньо тих осіб, які беруть активну участь у побудові відносин щодо використання доменних імен. Причин цього є те, що доменні імена зайняли неостаннє місце серед нематеріальних активів багатьох компаній. Та, правові реалії, які склалися у країні, породжують чимало колізій, практика вирішення яких наразі не є уніфікованою.

Список використаних джерел:

1. Войниканис Е.А.; Якушев М.В. Інформація. Собственность .Интернет. Традиция и новеллы в современном праве./ Е.А. Войниканис,М.В. Якушев.-М.: Волтерс Клувер,2017-84с.
2. Кудрицька Т. Доменні спори в Україні :останнітенденції та перспективизастосуванняальтернативнихспособіввирішення /Т. Кудицька // Журнал «Інтелектуальна власність України».-№10.-2017р.-25с.
3. Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» від 07.06.1996р. №236/96 ВР.

Риженко І.Ю. студент 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: професор кафедри цивільного
права і процесу, кандидат юридичних наук,
доцент **С.І. Чорнооченко**

ПРАВО НА ЗВЕРНЕННЯ ДО СУДУ: ЗЛОВЖИВАННЯ ТА ПРОТИДІЯ

На сучасному етапі розвитку людства значну роль відіграє розширення та зміцнені судової влади шляхом запровадження та вдосконалення судових процедур з метою захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб, інтересів держави. Однак судовий захист залежить як від суду так і від учасників судового процесу, перш за все, у добросовісному здійсненні своїх процесуальних прав і виконання процесуальних обов'язків.

Останнім часом у цивільному процесі України одним із найпоширеніших стає таке негативне явище, як недобросовісне використання учасниками судового процесу своїх процесуальних прав наданих законодавством. Отже, у такий спосіб зловживання правами набув великого поширення серед населення та стає предметом дискусій в юридичній літературі.

Беручи до уваги той факт, що чинний Цивільний процесуальний кодекс України (далі – ЦПК України) надає можливість звернення до суду кожній особі (ч. 1 ст. 4 ЦПК України), непоодинокими є випадки його зловживання

суб'єктом звернення. Окремо, Н. Ю. Голубєва виділяє зловживання правом на пред'явлення позову (подача завідомо безпідставного позову) в якості одного з видів зловживань правами в цивільному процесі [1].

Водночас, В. С. Петренко під зловживанням права на звернення до суду (права на пред'явлення позову) вбачає подання безпідставного позову та направлення в суди позивачем безліч надуманих позовів [2]. У судовій практиці переважає зловживання права на звернення до суду є подання ідентичних позовних заяв з мінімальним перебігом в часі з метою розподілу їх автоматизованою системою документообігу різному складу суду, свідомо створеними умови залишення позовної заяви без руху (не сплата судового збору). За таких умов позивач з усіх варіантів обирає склад суду для розгляду справи, усуває недоліки в оформленні позовної заяв. В інших справах з однаковим позову після спливу строку для усунення недоліків постановляється ухвала про повернення позовної заяви.

З набуттям чинності Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» неприпустимість зловживання процесуальними правами зводиться в якості однієї з основних засад (принципів) цивільного судочинства [3].

Визначення видів зловживань процесуальними правами та заходи відповідальності за них на законодавчому рівні стає новацією судової реформи. Так, ч. 1 ст. 44 ЦПК України містить пряму вказівку на заборону зловживання процесуальними правами. Відповідно до п. 2 ч. 2 ст. 44 ЦПК України подання декількох позовів до одного й того самого відповідача (відповідачів) з тим самим предметом та з тих самих підстав, або подання декількох позовів з аналогічним предметом і з аналогічних підстав, або вчинення інших дій, метою яких є маніпуляція автоматизованим розподілом справ між суддями суду вправі кваліфікувати в якості зловживання процесуального права на звернення до суду.

Як приклад можна навести зловживання процесуального права на звернення до суду відповідно до п. 3 ч. 2 ст. 44 ЦПК України є подання завідомо безпідставного позову, позову за відсутності предмета спору або у спорі, який має очевидно штучний характер. На сучасному етапі як приклад застосування цього положення закону в судовій практиці можна розглянути ухвалу Київського районного суду м. Харкова у справі у справі № 640/16356/17 від 08.02.2018 р. Так, позивач, ОСОБА_1, звернувся до суду з позовом до відповідача, ПАТ «ОСОБА_2 Аваль», про визнання недійсним договору кредиту № 010-2/07/1-674-07 від 05.06.2007р. та застосування наслідків недійсності правочину. В межах судового засідання відповідач подав заяву про залишення позову без розгляду, вважаючи подання даного позову позивачем зловживанням процесуальними правами. Зазначену позицію відповідач обґрунтовує тим, що позивач в п'яте звертається до суду із позовом про визнання кредитного договору № 010-2/07/1-674-07 недійсним

за різних штучних підстав, більш того, такі позови мають очевидно штучний характер. Єдиною метою позивача є затягування розгляду справи про стягнення заборгованості за договором кредиту № 010-2/07/1-674-07 від 05.06.2007р. у Київському суді м. Харкова, де справа є зупиненою до вирішення справи про визнання кредитного договору № 010-2/07/1-674-07 недійсним. Відповідно до п. 3 ч. 2 ст. 44 ЦПК України залежно від конкретних обставин суд може визнати зловживанням процесуальними правами дії, що суперечать завданню цивільного судочинства, зокрема, подання завідомо безпідставного позову, позову за відсутності предмета спору або у спорі, який має очевидно штучний характер. Однак, суд не визнав ті обставини, що позивач раніше звертався у суд із позовом про оскарження договору кредиту з інших підстав як підтвердження зловживання ним своїми правами і зазначив, що звернення особи до суду із позовом є його право надане ст. ст. 55, 124 Конституцією України. На підставі викладеного та керуючись ст. ст. 44, 260 ЦПК України в задоволенні клопотання ПАТ «ОСОБА_2 Аваль» про залишення позову без розгляду було відмовлено.

Отже, на теперішній час визначення подання завідомо безпідставного позову, позову за відсутності предмета спору або у спорі, який має очевидно штучний характер як зловживання процесуальним правом потребує глибокого та досконалого вивчення з метою встановлення ефективного способу протидії такому зловживанню.

Список використаних джерел:

1. Голубева Н. Ю. Пути противодействия злоупотреблению гражданскими процессуальными правами: постановка проблемы / Н. Ю. Голубева // Зловживання цивільними процесуальними правами: шляхи протидії : матер. круглого столу (м. Одеса, 27 лист. 2015 р.) / уклад.: І. В. Андронов, Н. В. Волкова, Р. Ф. Гонгало ; НУ ОЮА, Каф. цив. проц. – Одеса : Фенікс, 2015. – С. 3-10.

2. Петренко В. С. Механізми запобігання та протидії зловживанню процесуальними правами у цивільному судочинстві / В. С. Петренко // Зловживання цивільними процесуальними правами: шляхи протидії : матер. круглого столу (м. Одеса, 27 лист. 2015 р.) / уклад.: І. В. Андронов, Н. В. Волкова, Р. Ф. Гонгало ; НУ ОЮА, Каф. цив. проц. – Одеса : Фенікс, 2015. – С. 15-20.

3. Закон України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2147-19>

4. Цивільний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>

5. Ухвала Київський районний суд м. Харкова від 08 лютого 2018 р.
Справа № 640/16356/17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
<http://reyestr.court.gov.ua/Review/72119806>

Пегова А.О., студент 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: викладачкафедри цивільного
права і процесу, кандидат юридичних наук,
О.А. Осадько

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРИНЦИПУ ДЕРЖАВНОЇ МОВИ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

Актуальність теми прослідковується в дослідженні принципу державної мови судочинства. Прийнятий Верховною Радою України 3 липня 2012 року Закон України «Про засади державної мовної політики» визнали неконституційний, але ввели новий законопроект «Про українську мову». Інтерес викликає застосування принципу державної мови судочинства саме у цивільному процесі України, оскільки кількість цивільних справ є однією із найбільших порівняно із іншими категоріями справ.

Проте недостатньо вирішеними є окремі аспекти реалізації принципу державної мови у цивільному процесі України, а також враховуючи те, що не всі положення Європейської Хартії регіональних мов або мов меншин від 5 листопада 1992 року ратифіковані Україною. У ст. 9 ЦПК України законодавцем було закріплено принцип державної мови судочинства.

Статтею 12 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» визначається, що судочинство і діловодство в судах України провадиться державною мовою. Суди забезпечують рівність прав громадян у судовому процесі за мовною ознакою. Суди використовують державну мову в процесі судочинства та гарантують право громадян на використання ними в судовому процесі рідної мови або мови, якою вони володіють. У судах, поряд з державною, можуть використовуватися регіональні мови або мови меншин відповідно до Закону України «Про ратифікацію Європейської хартії регіональних мов або мов меншин» в порядку, встановленому процесуальним законом. Використання в судочинстві регіональних мов або мов меншин гарантується державою та забезпечується за рахунок коштів Державного бюджету України [5].

Закон України «Про ратифікацію Європейської хартії регіональних мов або мов меншин» від 15 травня 2003 р. Верховна Рада України ратифікувала Європейську хартію регіональних мов або мов меншин прийняту у Страсбурзі 5 листопада 1992 р. Відповідно до Закону положення Хартії застосовуються до мов таких національних меншин України: білоруської, болгарської, гагаузької, грецької, єврейської, кримськотатарської, молдавської, німецької, польської, російської, румунської, словацької та угорської (ст. 2). Хартія також містить заходи, які необхідно вжити на